POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 18 marca 2010 r. *

W sprawie C-282/09 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 17 lipca 2009 r.,

Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE), z siedzibą w Strasburgu (Francja), reprezentowana przez adwokatów P. Greffe'a oraz L. Paudrata,

strona skarżąca,

w której drugą stroną postępowania jest:

Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowany przez A. Folliarda-Monguirala, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: francuski.

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: E. Levits, prezes izby, M. Ilešič (sprawozdawca) i M. Berger, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,
sekretarz: R. Grass,

po wysłuchaniu rzecznika generalnego,

wydaje następujące

Postanowienie

1 W swoim odwołaniu Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (zwana dalej „CFCMCEE") domaga się uchylenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 20 maja 2009 r. w sprawach połączonych T-405/07 i T-406/07 CFCMCEE przeciwko OHIM (P@YWEB CARD i PAYWEB CARD), Zb.Orz. s. II-1441 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), w którym Sąd częściowo oddalił wniesioną przez nią skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 10 lipca 2007 r. (sprawa R 119/2007-1) i z dnia 12 września 2007 r. (sprawa R 120/2007-1) (zwanych dalej „spornymi decyzjami"), odrzucających zgłoszenia oznaczeń „P@YWEB CARD" i „PAYWEB CARD" jako wspólnotowych znaków towarowych (zwanych dalej „rozpatrywanymi oznaczeniami").

Ramy prawne

2 Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) zostało uchylone przez rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona) (Dz.U. L 78, s. 1), które weszło w życie w dniu 13 kwietnia 2009 r. Jednakże spór, który został wniesiony przed Sąd, nadal podlega przepisom rozporządzenia nr 40/94 ze względu na datę zajścia rozpatrywanych okoliczności faktycznych.

3 Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94 stanowi:

„Nie są rejestrowane:

[…]

b) znaki towarowe, które pozbawione są jakiegokolwiek odróżniającego charakteru;

c) znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek, mogących służyć w obrocie do oznaczania rodzaju, jakości, ilości, przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego lub czasu produkcji towaru lub świadczenia usługi, lub innych właściwości towarów lub usług".

4 Artykuł 73 tegoż rozporządzenia, dotyczący uzasadniania decyzji, stanowi:

„Decyzje [OHIM] zawierają określenie przyczyn, na których są oparte. Decyzje opierają się wyłącznie na przyczynach lub materiale dowodowym, co do których strony zainteresowane miały możliwość przedstawiania swoich uwag".

Okoliczności powstania sporu

5 W dniu 1 czerwca 2004 r. CFCMCEE wystąpiła do OHIM o rejestrację rozpatrywanych oznaczeń jako wspólnotowych znaków towarowych.

6 Towary i usługi, dla których wniesiono o tę rejestrację, należą do klas 9, 36 i 38 Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami (zwanego dalej „porozumieniem nicejskim"), i odpowiadają dla każdej z tych klas opisowi zawartemu w pkt 2 zaskarżonego wyroku.

7 Decyzjami z dnia 18 i z dnia 19 stycznia 2005 r. ekspert OHIM odmówił rejestracji rozpatrywanych oznaczeń na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 40/94.

8 W dniu 18 marca 2005 r. CFCMCEE przedstawiła uwagi w odpowiedzi na zarzuty OHIM.

9 W dniach 5 i 7 grudnia 2006 r. ekspert OHIM utrzymał w mocy decyzje odmowne dla towarów i usług wymienionych w zgłoszeniach.

10 W dniu 16 stycznia 2007 r. CFCMCEE wniosła odwołanie od każdej z tych decyzji.

11 Spornymi decyzjami Pierwsza Izba Odwoławcza OHIM oddaliła te odwołania, opierając się wyłącznie na art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

12 CFCMCEE wniosła odwołanie do Sądu od tych decyzji.

Zaskarżony wyrok

13 W przedmiocie znaczenia rozpatrywanych oznaczeń w odniesieniu do art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 Sąd uznał w pkt 46 zaskarżonego wyroku, że oznaczenia te składają się z wyrazów mających indywidualnie znaczenie dla kręgu przeciętnych odbiorców anglojęzycznych lub posiadających elementarną znajomość języka angielskiego. Sąd dodaje w pkt 47 tego wyroku, że „kombinacje »p@yweb« i »payweb«, które mogą oznaczać płatną infrastrukturę elektroniczną lub informatyczną, a także usługi oferowane odpłatnie w tym kontekście, nie są w stanie wywołać wrażenia niekonwencjonalnych lub arbitralnych znaków towarowych z punktu widzenia przeciętnego konsumenta".

14 Sąd orzekł, że Izba Odwoławcza OHIM miała podstawy, by uznać, że właściwy krąg odbiorców anglojęzycznych natychmiast postrzegałby rozpatrywane oznaczenia, zarówno w szczegółach, jak i w całości, jako „znaki kart umożliwiających albo płatny dostęp do sieci komunikacyjnej informatycznej lub elektronicznej, takiej jak Internet, albo płatności elektroniczne w ramach transakcji handlowych dokonywanych za pośrednictwem tego rodzaju sieci" (pkt 50 zaskarżonego wyroku).

15 W ramach oceny charakteru odróżniającego rozpatrywanych oznaczeń Sąd najpierw stwierdził w pkt 53 zaskarżonego wyroku, że „objęte zgłoszeniem towary i usługi zaliczone do klasy 9, 36 i 38 w rozumieniu porozumienia nicejskiego są bardzo różnorodne i należą do różnych grup i kategorii towarów i usług".

16 Następnie Sąd zauważył w pkt 54 i 55 zaskarżonego wyroku, że w przypadku gdy ta sama podstawa odmowy rejestracji podnoszona jest wobec całej kategorii lub grupy towarów lub usług, można się ograniczyć do ogólnego uzasadnienia dotyczącego wszystkich rozpatrywanych towarów lub usług, niemniej jednak możliwość przedstawienia przez OHIM ogólnego uzasadnienia nie powinna przeszkadzać w osiągnięciu celu obowiązku uzasadnienia, określonego w art. 253 WE oraz w art. 73 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 40/94. Z tego względu według Sądu należało zbadać, czy pomiędzy tymi towarami i usługami „istniał na tyle bezpośredni i konkretny związek, że tworzyły one jedną kategorię lub jedną grupę towarów lub usług o dostatecznie jednorodnym charakterze, pozwalający OHIM na tego rodzaju ogólne uzasadnienie". Wreszcie uznał, że sam fakt, iż objęte zgłoszeniem towary lub usługi należą do tej samej klasy w rozumieniu porozumienia nicejskiego, nie jest w tym względzie wystarczający, ponieważ klasy te często zawierają bardzo różnorodne towary lub usługi, które niekoniecznie muszą wykazywać między sobą związek dostatecznie bezpośredni i konkretny.

17 Co się tyczy towarów należących do klasy 9 w rozumieniu wspomnianego porozumienia, Sąd doszedł do wniosku w pkt 59 zaskarżonego wyroku, że karty pamięci lub z mikroprocesorem, karty magnetyczne kodowane, karty identyfikujące magnetyczne lub z mikroprocesorem, karty magnetyczne lub z mikroprocesorem płatnicze, kredytowe lub debetowe i mechanizmy na monety lub żetony do włączania telewizorów

stanowią jednorodną kategorię towarów „z racji posiadania podobnych lub wręcz identycznych cech oraz funkcji".

18 Sąd oddalił w pkt 61 i 62 zaskarżonego wyroku zarzut dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w odniesieniu do całości towarów wymienionych w poprzednim punkcie niniejszego postanowienia, ale uwzględnił go w pkt 64 i 65 tego wyroku dla magnetycznych nośników danych.

19 Jeśli chodzi o obsługę kart kredytowych oraz obsługę kart debetowych – usługi należące do klasy 36 w rozumieniu porozumienia nicejskiego – Sąd ocenił, utrzymując w mocy sporne decyzje w tym względzie, że są one jednorodne w zakresie, w jakim wiążą się w szczególności z operacjami realizowanymi na odległość dzięki udostępnieniu karty płatniczej podłączonej do Internetu lub w ogólności do jakiejś sieci informatycznej. Z tego względu uznał, że usługi te mogą zostać objęte ogólnym uzasadnieniem, i orzekł, iż Izba Odwoławcza OHIM miała prawo uznać, że rozpatrywane oznaczenia pełnią funkcję prezentacji handlowej wyżej wspomnianych usług, i stwierdzić w odniesieniu do nich brak charakteru odróżniającego tych oznaczeń (pkt 75–78 zaskarżonej decyzji).

20 Sąd następnie stwierdził w pkt 80 zaskarżonej decyzji, że pozostałe rozpatrywane usługi należące do wspomnianej klasy 36 cechują się „pewnym pokrewieństwem", jako że mają taki sam przedmiot, a mianowicie wykonywanie w zakresie sektora ubezpieczeniowego, jak i sektora nieruchomości, bankowego, finansowego i informatycznego transakcji handlowych, włącznie z płatnościami kartą, a w niektórych przypadkach drogą elektroniczną. W rezultacie Sąd uznał, że do celów ogólnego uzasadnienia można je uważać za należące do jednorodnej grupy usług.

21 Następnie Sąd stwierdził w pkt 81 zaskarżonego wyroku, że rozpatrywane oznaczenia nie mają charakteru odróżniającego w odniesieniu do wspomnianych usług, jako że oznaczają „możliwoś[ć] dokonywania – dzięki karcie – płatności na odległość lub

drogą elektroniczną przy transakcjach handlowych w sektorze nieruchomości, ubezpieczeniowym, bankowym, finansowym i informatycznym".

22 Jeśli chodzi o usługi należące do klasy 38 w rozumieniu porozumienia nicejskiego, Sąd uznał w pkt 84 zaskarżonego wyroku, że usługi telekomunikacji, łączności poprzez terminale komputerowe, nadawania telegramów, przekazu telegraficznego, informacji o telekomunikacji, poczty elektronicznej, przesyłania informacji, komputerowej transmisji wiadomości i obrazów, transmisji satelitarnej, przesyłania informacji przez sieci Internet, intranet i ekstranet, interaktywnych usług informatycznych w zakresie przesyłania informacji, przesyłania informacji pochodzących z informatycznych banków danych, międzynarodowych usług przesyłania danych pomiędzy systemami informatycznymi połączonymi w sieć i przesyłania informacji on-line są jednorodne, jako że wspólna dla nich jest funkcja przekazywania danych za pośrednictwem Internetu lub innych sieci komunikacyjnych. Następnie orzekł, że rozpatrywane oznaczenia opisują cechę tych usług, mianowicie okoliczność, że można uzyskać dostęp do Internetu lub do innych sieci komunikacyjnych za pomocą karty i dokonywać tam operacji transmisji danych lub innych transakcji on-line, na przykład w celu dokonania zakupu na odległość za pomocą karty magnetycznej lub chipowej.

23 Wreszcie, zauważywszy w pkt 12 zaskarżonego wyroku, że sporne decyzje opierają się wyłącznie na art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, Sąd ocenił w pkt 93 tego wyroku, że stosowanie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 nie stanowi przedmiotu zawisłego przed nim sporu.

24 W rezultacie Sąd z jednej strony stwierdził częściowo nieważność spornych decyzji w zakresie, w jakim odmówiono rejestracji rozpatrywanych oznaczeń jako wspólnotowych znaków towarowych dla następujących towarów i usług:

— urządzenia i przyrządy fotograficzne, kinematograficzne, sygnalizacyjne, kontrolne, urządzenia do nagrywania, transmisji lub reprodukcji dźwięku lub obrazu,

dyski do rejestracji dźwięku, notesy elektroniczne, dystrybutory automatyczne, taśmy wideo, automaty biletowe, wydające wyciągi bankowe, kamery (aparaty kinematograficzne), kamery wideo, kasety wideo, CD-ROM-y, czytniki kodów kreskowych, dyski kompaktowe (audio, wideo), dyski kompaktowe optyczne, wykrywacze fałszywych monet, dyskietki, magnetyczne nośniki danych, optyczne nośniki danych, monitory ekranowe, urządzenia do przetwarzania informacji, urządzenia do komunikacji wewnętrznej, interfejsy komputerowe (informatyka), czytniki (sprzęt przetwarzania danych), programy komputerowe (nagrane), monitory (oprogramowanie komputerowe), komputery, komputerowe urządzenia peryferyjne, oprogramowanie komputerowe nagrane, sterujące programy komputerowe (nagrane), sprzęt radiotelefoniczny, odbiorniki (audio, wideo), urządzenia telefoniczne, urządzenia telewizyjne, urządzenia do rejestrowania przebiegu zjawisk czasowych, nadajnik (telekomunikacja), procesory (centralne jednostki przetwarzania); należące do klasy 9 w rozumieniu porozumienia nicejskiego;

— agencje informacyjne (aktualności), w szczególności w sektorze bankowym, łączność radiowa, łączność telefoniczna, nadawanie telegramów, przekaz telegraficzny, rozpowszechnianie programów telewizyjnych, transmisja programów radiowych, transmisja programów telewizyjnych, wypożyczanie urządzeń telekomunikacyjnych, wypożyczanie urządzeń do przesyłania informacji, wypożyczanie telefonów, łączność za pomocą telefonii komórkowej, usługi telefoniczne; należące do klasy 38 w rozumieniu porozumienia nicejskiego.

25 Z drugiej strony Sąd oddalił skargę w odniesieniu do rejestracji rozpatrywanych oznaczeń jako wspólnotowych znaków towarowych dla następujących towarów i usług:

— karty pamięci lub z mikroprocesorem, karty magnetyczne kodowane, karty identyfikujące magnetyczne lub z mikroprocesorem, karty magnetyczne lub z mikroprocesorem płatnicze, kredytowe lub debetowe, mechanizmy na monety lub żetony do włączania telewizorów; należące do klasy 9 w rozumieniu porozumienia nicejskiego;

— obsługa kart kredytowych i obsługa kart debetowych; należące do klasy 36 w rozumieniu porozumienia nicejskiego;

— usługi związane z nieruchomościami, ubezpieczenie od wypadków, faktoring, bankowość, działalność finansowa, działalność monetarna, agencje kredytowe, agencje ściągania wierzytelności, analizy finansowe, ubezpieczenia, leasing, wycena majątku nieruchomego, emisja bonów wartościowych, kasy (banki) oszczędnościowe, gromadzenie, inwestowanie i lokowanie kapitału, kaucje (gwarancje), wymiana walut, weryfikacja czeków, emisja czeków podróżnych, doradztwo finansowe, pośrednictwo ubezpieczeniowe, pośrednictwo w sprawach majątku nieruchomego, pośrednictwo giełdowe, kredytowanie, depozyty przedmiotów wartościowych, depozyty sejfowe, banki (kasy) oszczędnościowe, wycena finansowa (ubezpieczenia, bankowość, nieruchomości), usługi powiernicze, usługi finansowe, informacje finansowe (ubezpieczenia, bankowość, nieruchomości), obsługa inwestycji i lokat kapitałowych, transfer elektroniczny kapitału, zarządzanie majątkiem, informacje finansowe, ściąganie czynszów, ubezpieczenia zdrowotne, ubezpieczenia morskie, pożyczki pod zastaw, operacje finansowe, operacje walutowe, sponsorowanie finansowe, pożyczki (finansowanie), transakcje finansowe, ubezpieczenia na życie, obsługa rachunków maklerskich, usługi w zakresie informacji finansowych on-line, interaktywne usługi informatyczne dotyczące informacji finansowych, z wyłączeniem – w odniesieniu do wszystkich usług wskazanych w zgłoszeniach znaków towarowych – usług medycznych oraz dotyczących technologii medycznych finansowanych przez instytucje pokrywające koszty leczenia; należące do klasy 36 w rozumieniu porozumienia nicejskiego, w zakresie, w jakim świadczenie tych usług wymaga użycia karty lub się z nim wiąże;

— telekomunikacja, agencje informacyjne (aktualności), w szczególności w sektorze bankowym, łączność radiowa, łączność telefoniczna, rozpowszechnianie programów telewizyjnych, transmisja programów radiowych, transmisja programów telewizyjnych, wypożyczanie urządzeń telekomunikacyjnych, wypożyczanie urządzeń do przesyłania informacji, wypożyczanie telefonów, łączność za pomocą telefonii komórkowej, usługi telefoniczne, przesyłanie informacji przez sieci Internet, intranet i ekstranet, interaktywne usługi informatyczne w zakresie przesyłania informacji, przesyłanie informacji pochodzących z informatycznych banków danych, międzynarodowe usługi przesyłania danych pomiędzy systemami informatycznymi połączonymi w sieć, przesyłanie informacji on-line,

z wyłączeniem – w odniesieniu do wszystkich usług wskazanych w zgłoszeniach znaków towarowych – usług medycznych oraz dotyczących technologii medycznych finansowanych przez instytucje pokrywające koszty leczenia; należące do klasy 38 w rozumieniu porozumienia nicejskiego, w zakresie, w jakim świadczenie tych usług wymaga użycia karty lub się z nim wiąże.

Żądania stron

26 W swoim odwołaniu CFCMCEE wnosi do Trybunału o częściowe uchylenie zaskarżonego wyroku i o obciążenie OHIM kosztami postępowania.

27 OHIM wnosi do Trybunału o odrzucenie odwołania jako niedopuszczalnego albo w każdym razie oddalenie go jako bezzasadnego i obciążenie CFCMCEE kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

28 Zgodnie z art. 119 regulaminu Trybunału, jeśli odwołanie jest w całości albo w części oczywiście niedopuszczalne lub oczywiście bezzasadne, Trybunał może w każdym czasie, na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy i po wysłuchaniu rzecznika generalnego, oddalić odwołanie w całości albo w części, orzekając w drodze postanowienia z uzasadnieniem.

Argumentacja stron

29 W ramach pierwszego z dwóch zarzutów przedstawionych na poparcie swojego odwołania CFCMCEE podnosi, że Sąd naruszył art. 73 rozporządzenia nr 40/94, utrzymując w mocy sporną decyzję w zakresie, w jakim dotyczy ona odmowy rejestracji dla rozpatrywanych oznaczeń dla następujących towarów i usług:

— karty identyfikujące magnetyczne lub z mikroprocesorem; należące do klasy 9 w rozumieniu porozumienia nicejskiego;

— usługi związane z nieruchomościami, ubezpieczenie od wypadków, agencje ściągania wierzytelności, analizy finansowe, ubezpieczenia, wycena majątku nieruchomego, emisja bonów wartościowych, kasy (banki) oszczędnościowe, wymiana walut, weryfikacja czeków, emisja czeków podróżnych, doradztwo finansowe, pośrednictwo ubezpieczeniowe, pośrednictwo w sprawach majątku nieruchomego, pośrednictwo giełdowe, depozyty przedmiotów wartościowych, depozyty sejfowe, wycena finansowa (ubezpieczenia, bankowość, nieruchomości), informacje finansowe (ubezpieczenia, bankowość, nieruchomości), zarządzanie majątkiem, informacje finansowe, ściąganie czynszów, ubezpieczenia zdrowotne, ubezpieczenia morskie, ubezpieczenia na życie, usługi w zakresie informacji finansowych on-line, interaktywne usługi informatyczne dotyczące informacji finansowych; należące do klasy 36 w rozumieniu wspomnianego porozumienia;

— łączność poprzez terminale komputerowe, nadawanie telegramów, przekaz telegraficzny, informacja o telekomunikacji, poczta elektroniczna, przesyłanie informacji, komputerowa transmisja wiadomości i obrazów, transmisja satelitarna; należące do klasy 38 w rozumieniu tegoż porozumienia.

30 CFCMCEE uściśla w tym względzie, że Izba Odwoławcza OHIM ograniczyła się do przeanalizowania charakteru odróżniającego rozpatrywanych oznaczeń w odniesieniu do stosowanych towarów i usług w sposób całościowy, nie motywując swego rozstrzygnięcia w stosunku do każdego z danych towarów i usług.

31 Tymczasem, ponieważ te towary i usługi nie stanowią jednorodnej grupy, sporne decyzje, tak jak zaskarżony wyrok, są według CFCMCEE oczywiście niewystarczająco uzasadnione, co stanowi naruszenie art. 73 rozporządzenia nr 40/94.

32 Według CFCMCEE towary i usługi są jednorodne wyłącznie wtedy, jeśli mają jednocześnie taki sam charakter i taką samą funkcję. W razie niespełnienia tych dwóch kumulatywnych kryteriów, co miało miejsce w niniejszym przypadku, ogólne uzasadnienie jest wykluczone.

33 W swoim drugim zarzucie, dotyczącym naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w odniesieniu do kart pamięci lub z mikroprocesorem, kart magnetycznych kodowanych, kart identyfikujących magnetycznych lub z mikroprocesorem, kart magnetycznych lub z mikroprocesorem płatniczych, kredytowych lub debetowych, mechanizmów na monety lub żetony do włączania telewizorów, należących do klasy 9 w rozumieniu porozumienia nicejskiego, CFCMCEE podtrzymuje, że Sąd wywnioskował brak charakteru odróżniającego rozpatrywanych oznaczeń z ich charakteru opisowego. Czyniąc tak, Sąd dopuścił się niepoprawnej wykładni art. 54 wyroku Trybunału z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie C-304/06 P Eurohypo przeciwko OHIM, Zb.Orz. s. I-3297, zgodnie z którym każda z wymienionych w art. 7 ust. 1 lit. b)–d) wspomnianego rozporządzenia podstaw odmowy rejestracji jest niezależna od pozostałych i powinna podlegać odrębnemu rozpatrzeniu.

34 Według OHIM, w razie gdy ta sama podstawa odmowy rejestracji podnoszona jest wobec całej kategorii lub grupy towarów lub usług, organ właściwy może ograniczyć się do ogólnego uzasadnienia dotyczącego wszystkich rozpatrywanych towarów lub usług. OHIM podkreśla między innymi, że CFCMCEE myli kwestię jednorodności

kategorii towarów i usług oraz kwestię znaczenia (w braku charakteru odróżniającego) znaków towarowych będących przedmiotem zgłoszenia, gdy znaki te są badane w odniesieniu do każdej z tych kategorii. Tymczasem zdaniem OHIM tylko pierwsza kwestia jest istotna w ramach badania zarzutu dotyczącego naruszenia art. 73 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 40/94. Druga kwestia ma znaczenie tylko w ramach badania zarzutu dotyczącego naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

35 Ponadto OHIM uważa za oczywiście bezzasadną tezę wysuniętą przez CFCMCEE, zgodnie z którą towary i usługi są jednorodne – co stanowi niezbędną przesłankę dla ogólnego uzasadnienia odmowy rejestracji – tylko gdy mają jednocześnie taki sam charakter i taką samą funkcję. CFCMCEE nie wykazała bowiem, że kryteria dotyczące charakteru i funkcji powinny być spełnione łącznie. W każdym przypadku Sąd wziąłby pod uwagę zarówno charakter, jak i funkcje rozpatrywanych towarów.

36 Wreszcie OHIM utrzymuje, że w pozostałej części odwołanie CFCMCEE jest niedopuszczalne ze względu na brak nieprawidłowości oceny okoliczności faktycznych dokonanej przez Sąd.

Ocena Trybunału

37 Jak Trybunał już orzekł, po pierwsze, badanie bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji musi dotyczyć każdego z towarów lub każdej z usług, dla których wniesiono o rejestrację znaku towarowego, a po drugie, decyzja właściwego organu o odmowie rejestracji znaku towarowego co do zasady musi być uzasadniona w odniesieniu do każdego z tych towarów lub każdej z usług (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie C-239/05 BVBA Management, Training en Consultancy, Zb.Orz. s. I-1455, pkt 34).

38 Jednakże w odniesieniu do tego ostatniego wymogu Trybunał uściślił, że właściwy organ może ograniczyć się do ogólnego uzasadnienia dotyczącego wszystkich rozpatrywanych towarów lub usług, jeżeli ta sama podstawa odmowy rejestracji podnoszona jest wobec całej kategorii lub grupy towarów lub usług (ww. wyrok w sprawie BVBA Management, Training en Consultancy, pkt 37).

39 Zresztą ta kompetencja właściwego organu nie może w szczególności naruszać podstawowego wymogu, aby wszelkie decyzje odmawiające możliwości skorzystania z uprawnienia uznanego przez prawo wspólnotowe mogły podlegać kontroli sądowej mającej na celu zapewnienie skutecznej ochrony tego prawa, która to kontrola musi przez to dotyczyć zgodności z prawem uzasadnienia decyzji (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie BVBA Management, Training en Consultancy, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

40 W niniejszym przypadku z pkt 55 zaskarżonego wyroku wynika, że po pierwsze, Sąd właściwie wywnioskował ze wspomnianego orzecznictwa, iż taka kompetencja dotyczy tylko towarów i usług, między którymi istnieje na tyle bezpośredni i konkretny związek, że tworzą one jedną kategorię lub jedną grupę towarów lub usług o dostatecznie jednorodnym charakterze. Po drugie, Sąd słusznie stwierdził, że sama okoliczność, iż objęte zgłoszeniem towary lub usługi należą do tej samej klasy w rozumieniu porozumienia nicejskiego, nie jest wystarczająca do stwierdzenia takiej jednorodności, ponieważ klasy te często zawierają bardzo różnorodne towary lub usługi, które niekoniecznie muszą wykazywać między sobą związek dostatecznie bezpośredni i konkretny.

41 Zauważywszy w pkt 56 zaskarżonego wyroku, że brak uzasadnienia stanowi zarzut bezwzględnie wiążący, Sąd w pkt 58–92 tegoż wyroku sprawdził, czy Izba Odwoławcza zbadała i uzasadniła w wystarczającym stopniu brak charakteru odróżniającego rozpatrywanych oznaczeń w odniesieniu do towarów i usług, dla których odmówiono dokonania rejestracji wspomnianych oznaczeń jako wspólnotowych znaków towarowych.

42 W tym względzie, co się tyczy towarów należących do klasy 9 w rozumieniu porozumienia nicejskiego, w odniesieniu do których wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku, Sąd orzekł w pkt 59 zaskarżonego wyroku, że z racji posiadania podobnych

lub wręcz identycznych cech oraz funkcji stanowią one wystarczająco jednorodną grupę, aby pozwolić OHIM na dokonanie ogólnego uzasadnienia.

43 Podobnie, co się tyczy usług należących do klasy 36 w rozumieniu wspomnianego porozumienia, w odniesieniu do których wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku, Sąd orzekł w pkt 80 tegoż wyroku, że usługi te wszystkie mają pewną wspólną cechę lub taki sam przedmiot, a mianowicie wykonywanie transakcji handlowych, włącznie z płatnościami kartą, w niektórych przypadkach drogą elektroniczną, tak że do celów ogólnego uzasadnienia można je uważać za należące do jednorodnej grupy usług.

44 Wreszcie, co się tyczy usług należących do klasy 38 w rozumieniu wspomnianego porozumienia, w odniesieniu do których wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku, Sąd orzekł w pkt 84 tegoż wyroku, że zaliczają się one do jednorodnej grupy usług bezpośrednio związanych z dziedziną informatyki i Internetu i że wspólną cechę tych usług jest okoliczność, iż można uzyskać dostęp do Internetu lub do innych sieci komunikacyjnych za pomocą karty i dokonywać tam operacji transmisji danych lub innych transakcji on-line, takich jak zakupy i płatności na odległość.

45 Z tego względu należy oddalić jako oczywiście bezzasadny argument CFCMCEE wysunięty w ramach pierwszego zarzutu, zgodnie z którym Sąd naruszył art. 73 rozporządzenia nr 40/94, nie uzasadniając w sposób wystarczający swojego ustalenia dotyczącego wystarczającej jednorodności towarów i usług, w odniesieniu do których wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku.

46 Należy także oddalić jako oczywiście bezzasadny argument CFCMCEE wysunięty w ramach pierwszego zarzutu, zgodnie z którym Sąd oparł wspomniane ustalenie na błędnych kryteriach. W żaden sposób nie wynika bowiem z orzecznictwa przywołanego w pkt 55 zaskarżonego wyroku, że kryteria mające znaczenie dla stwierdzenia jednorodności towarów i usług mają charakter łączny i że ograniczają się do ich

charakteru oraz funkcji. Z tego względu, tak jak wynika z fragmentów zaskarżonego wyroku przywołanych w pkt 41–43 niniejszego postanowienia, Sąd słusznie wziął pod uwagę w celu przeprowadzenia oceny jednorodności wspomnianych towarów i usług w szczególności ich właściwości, ich podstawowe cechy wspólne oraz ich funkcje.

47 W zakresie, w jakim w ramach pierwszego zarzutu CFCMCEE podważa ustalenia dokonane przez Sąd w ramach tej oceny, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 225 ust. 1 WE i art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości odwołanie jest ograniczone do kwestii prawnych. Jedynie Sąd jest bowiem właściwy do ustalenia i dokonania oceny istotnego stanu faktycznego oraz do dokonania oceny dowodów. Ocena tego stanu faktycznego i tych dowodów nie stanowi zatem, z zastrzeżeniem przypadków ich przeinaczenia, kwestii prawnej podlegającej jako taka kontroli Trybunału w postępowaniu odwoławczym (zob. w szczególności wyrok z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie C-214/05 P Rossi przeciwko OHIM, Zb.Orz. s. I-7057, pkt 26).

48 Ponieważ żadne przeinaczenie stanu faktycznego i dowodów przedstawionych Sądowi nie jest przedmiotem zarzutu w odniesieniu do wspomnianych ustaleń, należy odrzucić pierwszy zarzut w zakresie, w jakim je kwestionuje, jako oczywiście niedopuszczalny.

49 Wynika z tego, że należy w części oddalić pierwszy zarzut jako oczywiście bezzasadny, a w części odrzucić jako oczywiście niedopuszczalny.

50 W odniesieniu do drugiego zarzutu należy zauważyć, że z pkt 54 ww. wyroku w sprawie Eurohypo przeciwko OHIM wynika, że nawet jeżeli w pewnym stopniu zakresy stosowania poszczególnych bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji znaku towarowego określonych w art. 7 ust. 1 lit. b)–d) rozporządzenia nr 40/94 nakładają się na siebie, to wciąż z utrwalonego orzecznictwa wynika, że każda z wymienionych w art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia podstaw odmowy rejestracji jest niezależna od pozostałych i powinna podlegać odrębnemu rozpatrzeniu.

51 W niniejszym przypadku Sąd najpierw przeprowadził w pkt 30–34 zaskarżonego wyroku badanie istnienia podstawy odmowy rejestracji wynikającej z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, przypominając podstawę prawną oraz zasady orzecznictwa dotyczące oceny charakteru odróżniającego znaku towarowego. Następnie przeanalizował w pkt 35–51 tegoż wyroku postrzeganie rozpatrywanych oznaczeń przez właściwy krąg odbiorców. W wyniku tej analizy Sąd stwierdził, że Izba Odwoławcza miała podstawy, by uznać, co do istoty, że wspomniane oznaczenia, oceniane w całości, nie mają charakteru nietypowego ani arbitralnego i że właściwy krąg odbiorców anglojęzycznych natychmiast postrzegałby je, zarówno w szczegółach, jak i w całości, jako znaki kart umożliwiających albo płatny dostęp do sieci komunikacyjnej informatycznej lub elektronicznej, takiej jak Internet, albo płatności elektroniczne w ramach transakcji handlowych dokonywanych za pośrednictwem tego rodzaju sieci. Wreszcie Sąd zbadał w pkt 58–62 zaskarżonego wyroku charakter odróżniający rozpatrywanych oznaczeń w odniesieniu do towarów należących do klasy 9 w rozumieniu porozumienia nicejskiego, w stosunku do których wniesiono o uchylenie wyroku.

52 Tak jak zauważył Sąd w pkt 61 zaskarżonego wyroku, nakładanie się na siebie bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji oznacza między innymi, że słowny znak towarowy opisujący właściwości towarów lub usług może być, przez sam ten fakt, pozbawiony charakteru odróżniającego w stosunku do tych samych towarów lub usług, co nie wyklucza innych przyczyn, które mogą uzasadniać brak charakteru odróżniającego (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Eurohypo przeciwko OHIM, pkt 54, 69 i przytoczone tam orzecznictwo).

53 Z tego względu Sąd słusznie orzekł w pkt 60 zaskarżonego wyroku, że rozpatrywane oznaczenia posiadają charakter opisowy w odniesieniu do odnośnych towarów należących do klasy 9 w rozumieniu porozumienia nicejskiego, tak że są one pozbawione charakteru odróżniającego.

54 W rezultacie zarzut drugi należy oddalić jako oczywiście bezzasadny.

55 W świetle powyższego odwołanie należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

56 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ OHIM wniósł o obciążenie CFCMCEE kosztami postępowania, a ta ostatnia przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) postanawia, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE) zostaje obciążona kosztami postępowania.

Podpisy